

Sygn. akt I CSK 900/14

POSTANOWIENIE

Dnia 24 czerwca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Agnieszka Piotrowska

w sprawie z powództwa A. sp. z o.o. w W.

przeciwko P. S.A. w W.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 24 czerwca 2015 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej

od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie

z dnia 30 stycznia 2014 r., sygn. akt I ACa 1280/13,

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania

**2. zasądza od strony powodowej na rzecz strony pozwanej
koszty postępowania kasacyjnego w kwocie 1.800 (jeden
tysiąc osiemset) złotych.**

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną strony powodowej A. spółki z o.o. w W. od wyroku Sądu Apelacyjnego oddalającego jej apelację od wyroku Sądu Okręgowego zważyć należy, co następuje:

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia przysługującym od prawomocnych orzeczeń sądu drugiej instancji, silnie nacechowanym pierwiastkiem publicznoprawnym, a jej rolą nie jest korygowanie wszelkich orzeczeń sądowych zawierających ewentualne uchybienia, ponieważ tę funkcję realizują zwyczajne środki zaskarżenia i skarga o wznowienie postępowania. Skarga kasacyjna służy ochronie interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni i stosowania prawa, wkład Sądu Najwyższego w rozwój jurysprudencji i prawa pozytywnego oraz eliminowanie z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu nieważnym lub orzeczeń oczywiście niezgodnych z prawem. Taka konstrukcja i rola skargi kasacyjnej powoduje konieczność poddania jej kontroli wstępnej pod kątem spełniania kryteriów kwalifikujących do przedstawienia skargi Sądowi Najwyższemu w celu merytorycznego rozpoznania.

Stosownie do art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania w razie wykazania przez stronę, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na pierwszej ze wskazanych wyżej przesłanek obliguje skarżącego do sformułowania istotnego zagadnienia prawnego, wskazania argumentów prawnych prowadzących do rozbieżnych ocen prawnych oraz przedstawienia własnego stanowiska. Wywód ten powinien być zbliżony do przyjętego przy przedstawianiu Sądowi Najwyższemu zagadnienia prawnego przez sąd odwoławczy na podstawie art. 390 k.p.c. (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 9 maja 2006 r., V CSK 75/06, nie publ.). Twierdzenie o występowaniu istotnego zagadnienia prawnego jest uzasadnione,

gdy problem prawny nie został jeszcze rozstrzygnięty przez Sąd Najwyższy lub istnieją rozbieżne poglądy w tym zakresie wynikające z odmiennej wykładni przepisów konstruujących to zagadnienie (por. postanowienia Sądu Najwyższego z 10 marca 2010 r., II UK 363/09, niepubl. i z 12 marca 2010 r., II UK 400/09, niepubl.).

Wskazane przez skarżącą spółkę istotne zagadnienie prawne dotyczy cyt. „wykładni art. 354 § 1 i 2 k.c. w części dotyczącej sposobu wykonywania zobowiązania i współdziałania przy jego wykonaniu biorąc pod uwagę zasady współżycia społecznego”.

Istotne zagadnienie prawne, o którym mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., to problem o charakterze prawnym powstały na tle przepisu prawa, istotnego dla rozstrzygnięcia konkretnego sporu czyli związanego z podstawami skargi, z wiążącym Sąd Najwyższy stanem faktycznym sprawy oraz podstawą prawną zaskarżonego orzeczenia. Problem ten musi mieć jednocześnie charakter uniwersalny w tym znaczeniu, że jego rozwiązanie powinno być pomocne przy rozstrzyganiu innych podobnych spraw w sytuacji braku orzecznictwa Sądu Najwyższego wyjaśniającego wątpliwości prawne wskazane przez skarżącego (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 21 maja 2013 roku, IV CSK 53/13, niepubl.). Taka sytuacja w niniejszej sprawie nie zachodzi, ponieważ problematyka art. 354 k.c. należy do zagadnień wyjaśnionych wielokrotnie w orzecznictwie Sądu Najwyższego oraz nauce prawa cywilnego (por. przykładowo wyroki Sądu Najwyższego z dnia 25 lutego 2015 r., IV CSK 297/14, niepubl. i z dnia 24 kwietnia 2013 r., IV CSK 621/12, niepubl. oraz opracowania komentarzowe do kodeksu cywilnego). Skarżący skupia się zresztą nie tyle na wskazywaniu na istniejące rzeczywiście wątpliwości prawne odnoszące się do art. 354 k.c., ile na kwestionowaniu rozstrzygnięcia Sądu drugiej instancji opartego na ustaleniach faktycznych i rozważaniach prawnych niepodzielanych przez skarżącego. W rozpoznawanej sprawie nie istnieje więc de facto potrzeba wyjaśnienia dotychczas nie rozstrzygniętych wątpliwości prawnych czy też potrzeba wykładni wskazanych przez skarżącą spółkę przepisów prawa, zaś kwestia prawidłowości subsumcji wiążącego Sąd Najwyższy ustalonego stanu faktycznego pod wskazane przez Sąd

drugiej instancji normy prawa materialnego nie stanowi istotnego zagadnienia prawnego w rozumieniu art. 398⁹ §1 pkt 1 k.p.c.

W tym stanie rzeczy orzeczono jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).